

Resurrexit

Els dubtes i la por a la solitud envaïen per moments l'Edmon. Ni tant sols estava gaire segur de saber per què havia tornat allà. Hi havia insistit la Sara, la dolça i convincent xicota des d'encara no feia un any del seu millor amic, en Bernat. Però la jove parelleta encara no se la veia arribar per enlloc i, per algun fosc motiu, en l'Edmon creixia l'inquietant pressentiment que aquella vegada acabarien per no presentar-se. La seva dona, la Marta, ja era ben clar que aquest cop no li podria fer costat amb la seva tranquil·litzadora presència perquè, per motius de feina, havia hagut de sortir de viatge tota la setmana a la llunyana ciutat de Richmond, Virgínia. Com més anava més evident es feia que, a l'últim, s'hi hauria d'enfrontar ell tot sol i sense l'ajuda de ningú.

Passada ja l'hora límit, l'Edmon va decidir, molt a pesar seu, creuar la gran portalada de l'edifici, mentre intentava convèncer-se que el millor que podia fer era deixar fluir allò que li tingués reservat l'esdevenidor, fos el que fos. Aquell lloc li era del tot familiar, però aquell vespre l'Edmon ho observava tot amb molta atenció, talment com si fos la primera vegada. L'estança interior era molt alta i francament espaiosa, solemne, sense cap columna que pogués obstaculitzar la vista i amb tota l'àrea central perfectament il·luminada. La llum, blanca, càlida i acollidora, era tan abundant que no es podia arribar a distingir d'on procedia exactament; una llum que s'imposava amb força i sobradament sobre la claror blavosa, tènue, freda i trista de l'exterior, que s'esforçava per escolar-se pels grans finestrals de tot el voltant de l'estança sense acabar-ho d'aconseguir, com un munt de diminutes llàgrimes contingudes.

Davant i darrera de l'Edmon també anaven entrant moltes altres persones que de mica en mica s'anaven congregant tot al voltant de la llum central. L'Edmon feia anys que era un dels habituals i, a més, dels més compromesos, però en aquella ocasió per més que s'hi fixava no aconseguia reconèixer cap rostre. Indefinites, gairebé inexpressius, fins i tot semblava que ningú prestés gaire atenció en els altres. Simplement, es movien, gairebé mecànicament, com si fossin atrets per una força misteriosa procedent de la intensa llum blanca central. Aleshores, una petita llàgrima

de la claror silenciada i gairebé ignorada del defora va regalimar per l'espina de l'Edmon, avall, i es va sorprendre d'observar que potser no era ni tan freda ni tan trista com sempre li havien dit que era. I les seves ja gens inhabituals temences li van començar a semblar, potser, una mica menys feixugues.

Com era costum, la congregació es reunia periòdicament a la recerca del consol de les respostes als seus qüestionaments més íntims. Cadascú, individualment, era agraciat amb el do de fer una pregunta, una de sola a cada reunió. L'Edmon també s'havia preparat la seva amb la màxima cura. El seu qüestionament, relativament nou per a ell, li cremava dins de les entranyes des de feia ja un cert temps, però quan l'intentava articular amb els llavis li costava molt de trobar les paraules encertades i sempre s'acabava topant amb la decepció d'haver-hi perdut més de la meitat del suc i dels matisos. Per aquest motiu, cada vegada que aconseguia reformular la seva pregunta, aquesta acabava adoptant una forma sempre nova i diferent. I, consegüentment, una resposta també diferent i nova n'esperava. Ho esperava sincerament i confiada. Però fins aleshores no havia estat mai així. Ho esperava en va? Després de la insistència de la Sara havia decidit tornar-ho a intentar una vegada més, però, per a què? I les altres persones? Quina mena de preguntes devien formular? I quines respostes rebien? En rebien el consol esperat? Bé prou que semblava que sí, però l'Edmon no n'estava segur; tal i com estaven estructurades les congregacions no ho podia saber del cert; amb prou feines sí sabia la seva, de pregunta, així com la inconfessable insatisfacció de la resposta que fins aleshores n'havia rebut. Aquest secret desconsol és el que el feia sentir encara més sol, sorprenentment sol enmig d'aquella multitud, aquell vespre especialment silenciosa i inexpressiva.

A l'hora anunciada va fer la seva aparició segurament el més savi d'entre tots els Vells Mestres de totes les congregacions. Era un home d'edat ja molt avançada, alt i prim, lleugerament vinclat cap endavant, abillat amb una llarga túnica blanca, folgada, que el cobria fins als peus. Es va dirigir en greu silenci i amb gran solemnitat cap al centre de la congregació, on es va enfilem dalt del petit pedestal de pedra del bell mig de l'estança, justament reservat per a ell. En aquella ubicació la llum zenital, tan forta i abundant com era, li conferia un aspecte tot resplendent i un aire gairebé misteriós: amb prou feines es podia distingir on acabava la seva llarga barba blanca i on li començava la túnica.

Llavors, amb un petit gest ritual, el Vell Mestre es va descobrir les mans de sota les amples mànigues de la túnica i les recolzà amb suavitat sobre el passamà de la barana metàl·lica, que li arribava just a l'alçada de la cintura. Aquella tenia la doble

funció de marcar tant el punt d'accés de la congregació al Vell Mestre com d'assenyalar el que constituïa, alhora, una frontera infranquejable. Aquell gest ritual, l'origen del qual es perdia en la nit dels temps, indicava l'inici del torn de consultes de la reunió. D'un en un, en ordre i en estricte silenci, se li van anar acostant cadascun dels congregats, com sempre. Com sempre, cadascú li plantejava la seva pregunta. I, com sempre, cadascú rebia per resposta algun dels mateixos antics ensenyaments de sempre, el destil·lat d'una saviesa ancestral acumulada durant mil·lenis i recollits en uns escrits venerats per totes les congregacions però tant sols a l'abast de la comprensió i la correcta interpretació per part dels Vells Mestres considerats, de lluny, els més savis d'entre tots els éssers mortals.

Mentre l'Edmon esperava pacientment el seu torn li semblà que la llum abundant i càlida de l'interior de l'estança començava a no ser-li suficient per a sentir-ne l'escalf a què estava acostumat. Aleshores, neguitós, es tornà a fixar en els grans finestrals de tot el perímetre i s'adonà que de la claror aquosa i freda de l'exterior, que ja no era tan tènue com li havia semblat de bon principi, en procedia una veu sense articular, gairebé imperceptible, com un suau sospir, que el convidava afectuosament i amb una subtil insistència a sortir i a descobrir-ne la seva vasta i indòmita infinitud. Ell, però, es va mantenir ferm. Allà dins. Quiet i dret. Mentre percebia com la fredor de l'exterior li començava a pujar seductorament per les plantes dels peus, amunt, com si de fet ja s'hi estigués passejant. Al mateix temps i amb un fort contrast, la seva pregunta li anava consumint les entranyes amb un foc cada vegada més desfermat.

De sobte, li va arribar el seu torn. Traslalsat per aquella creixent tensió contradictòria, va intentar reunir totes les forces, la calma i el coratge de què va ser capaç i es va dirigir, dissimuladament, cap al pedestal central, mentre notava com una suor freda però estranyament vitalitzadora li llagimejava esquena avall. Recolzat sobre la barana metàl·lica, el Vell Mestre es va inclinar lleugerament al costat de l'Edmon per tal que es poguessin parlar millor a cau d'orella, com marcava l'antiquíssima tradició. Llavors l'Edmon, malgrat l'acusada sequedat de boca que ja estava patint, va aconseguir xiuxiuejar-li la seva pregunta:

— Vell Mestre, ja fa un cert temps que estic llegint els Escrits pel meu compte. Al principi no els entenia gens, però amb el temps he anat descobrint nombroses ressonàncies al meu interior que de mica en mica s'han anat convertint en unes petites espurnes centellejants de mil i un colors ben vius i variats. Per què el Vells Mestres no en parlen mai?

— Benvolgut germà —per algun motiu ancestral, els Vells Mestres no es dirigien mai a ningú pel seu nom, ni tampoc li parlaven mirant-lo directament als ulls— com bé saps els Escrits no són pas al teu abast. Aquestes coloraines de què parles són fruit de les turbulències del teu interior fosc, solitari i orgullós i indefectiblement et conduiran al no-res. No et deixis enganyar! Desfés-te'n immediatament! Obeeix! Deixa't guiar per la nostra Autoritat i deixa't abraçar per l'escalf de la Llum Blanca que omple aquesta estança amb l'únic color autèntic i veritable, reservat a uns pocs escollits com tu. A canvi rebràs el tresor de la pau i el consol que tant desitges i mereixes.

— Però, per què... com...?

El Vell Mestre ja s'havia redreçat, i ja no l'escoltava. Solemne, absort en els seus propis pensaments, esperava el següent congregat. L'Edmon, visiblement contrariat, ja havia exhaurit la seva pregunta, l'única a què estava autoritzat per reunió. No hi havia manera! D'ençà que s'atrevia a formular el seu nou qüestionament, sempre li passava igual: ell ja l'articulava amb formes i matisos nous i diferents, ja, però sempre n'obtenia exactament la mateixa vella i retòrica resposta, una lletania que, de mica en mica, havia deixat de tenir cap mena de sentit per a ell. Allò era un carreró sense sortida! Per què hi insistia, doncs?

Enervat, es disposava a donar pas al següent congregat quan, sobtadament, la tan anhelada però alhora temuda novetat va fer la seva aparició. I, com no podia ser d'altra manera, procedia de l'exterior: la gran portalada del fons de l'estança s'havia obert de bat a bat i al bell mig s'hi retallava una silueta fosca, gairebé negra, que contrastava amb la blancor de l'interior. Anava tota tapada de cap a peus, abillada amb un kimono blau molt fosc, amb sabatilles tancades, cenyida amb un cinturó de roba, tot del mateix color, i amb un turbant embolicat al cap que només li deixava descoberts els ulls. No es podia distingir si era home o dona, però pels aires s'endevinava que devia ser de la mateixa edat que l'Edmon. I justament es dirigia cap on era ell, amb pas tranquil però decidit, mentre la multitud s'apartava i li obria un passadís, irregular, que es tornava a tancar darrera seu. Amb els ulls fits en els de l'Edmon, aquest de seguida s'adonà que l'intrús duia alguna cosa entre les mans. Era una katana, el sabre dels guerrers japonesos, ja desembeinada, però encara en posició baixa.

— Tu ets l'Edmon —va afirmar amb veu suau però ferma alhora.

L'Edmon, enlloc de trasbalsar-se encara més del que estava, per sorpresa seva es va començar a tranquil·litzar tot intuïnt que, potser, finalment rebria la tan

anhelada resposta, després de tant de temps! Per això, va assentir, expectant, a la pregunta que no li havia fet:

— Sí, jo sóc l'Edmon.

Aleshores, el samurai, dret davant de l'Edmon i sense deixar-lo mai de mirar directament als ulls, li va apuntalar la katana sobre l'abdomen i, amb les dues mans, la hi va enfonsar ritualment tot obrint-lo en canal amb un gràcil moviment ascendent.

Davant l'astorament mut de tota la congregació, l'Edmon es va desplomar a terra, on es va dessagnar ràpidament. Ningú es va moure. Ningú va dir res. A l'instant, l'Edmon es va veure a si mateix estès allà a terra, blanc i mort. De sempre havia esperat i temut que una mort com aquella havia de ser insuportablement dolorosa, terriblement destructiva, una total perdició per a l'ànima! Però, d'ençà de les diminutes espurnes de colors que s'havien encès al seu interior, sospitava, secretament, que potser no seria així. I, sorprenentment, no va ser així. Sí, l'Edmon es veia mort a si mateix, però sense haver sofert cap dolor, ni físic ni de cap altra mena. I, realment i per sorpresa seva, en aquells instants ell mateix continuava allà, dret, al mateix lloc on pocs instants abans hi havia hagut l'antic Edmon. Aleshores, un munt de noves petites espurnes centellejants van inundar suaument, amb infinits colors tot el seu interior, renovat i alliberat, com una brisa refrescant que penetra tots els racons d'un bosc frondós i ple de vida, imatge d'una pau i una harmonia que mai abans no s'havia pogut ni imaginar.

Però, enlloc de sortir exultant cap a la captivadora immensitat exterior, l'Edmon no es va saber moure d'allà on era. Una antiquíssima i ben arrelada por el va paraitzar: l'Edmon va rebutjar, frontalment, aquella resposta i va voler creure, obstinadament, que se sentiria més segur si es tornava a aferrar a la seva pregunta inicial. Aleshores, el fosc samurai i el cadàver esblanqueït de l'antic Edmon es van fer fonedissos, i tot va tornar a ser com abans.

L'Edmon tornava a esperar, pacientment, que li toqués el seu torn, mentre s'adonava, altre cop, que la llum abundant i càlida de l'estança ja no li era suficient per a sentir-ne l'escalf de sempre. Llavors, tornà a observar atentament els grans finestrals i s'adonà, altre cop, que de la claror líquida i cada vegada més refulgent de l'exterior en procedia una veu sense articular, com una brisa suau, que l'invitava a alliberar-se dels seus temors, a sortir i a assaborir la incommensurable i indòmita infinitud amb què l'estava obsequiant. La fredor vivificant de l'exterior ja l'havia penetrat seductorament fins als turmells, amunt, com si ell ja s'hi estigués passejant,

malgrat que, de fet, romania ben immòbil. Allà dins. Ancorat. Quan, de sobte, li va tocar el seu torn.

Amb les entranyes novament abrusades pel foc que li causava el seu qüestionament i amb l'ànima partida per la meitat, l'Edmon es va dirigir, menys dissimuladament que abans, cap al pedestal central, mentre una suor freda i abundant li regalimava entre tots els plecs que li deixava la roba. Recolzat sobre la barana metàl·lica, el Vell Mestre es va inclinar suaument al seu costat, com sempre. I amb la gola ben seca, l'Edmon va aconseguir articular de nou:

— Vell Mestre, fa temps que llegeixo els Escrits pel meu compte. Quan de mica en mica els he anat comprenent, al meu interior s'han anat encenent, cada vegada més i més, unes petites llengües de foc de tots els colors imaginables que ja no s'apaguen mai. Per què el Vells Mestres en negueu la seva existència?

— Benvolgut germà, com bé saps els Escrits no són pas al teu abast. Aquestes coloraines de què parles...

El Vell Mestre li va mussitar exactament la mateixa vella resposta de sempre, i l'Edmon es va tornar a trobar al mateix vell carreró sense sortida de sempre. Per què hi insistia tant, doncs?

Impotent, es disposava a donar pas al següent congregat quan, tot de sobte, va tornar a fer la seva aparició la tan anhelada però alhora temuda novetat, en forma de samurai, katana en mà.

— Tu ets l'Edmon —va afirmar, amb una veu dolça però segura, sense que es pogués distingir si era la d'un home o la d'una dona.

L'Edmon, altre cop i per sorpresa seva, es va començar a tranquil·litzar, ja que sabia que per fi rebria la resposta que delejava des de feia tant de temps! Per això va tornar a assentir, amb expectació, a la pregunta que no li havia fet:

— Sí, jo sóc l'Edmon.

Aleshores, el samurai, dret davant de l'Edmon i sense deixar-lo mai de mirar directament als ulls, li va apuntalar la katana sobre l'abdomen i, amb les dues mans, la hi va enfonsar ritualment tot obrint-lo en canal amb un gràcil moviment ascendent. Immediatament, l'Edmon es va desplomar a terra, on es va dessagnar ràpidament, estès al mig de la multitud astorada, muda i immòbil. Es va tornar a veure a si mateix allà a terra, blanc i mort. Però inexplicablement no havia patit cap mena de dolor. I, realment i per sorpresa seva, de fet ell continuava allà, dret, al

mateix lloc on pocs instants abans hi havia hagut l'antic Edmon, ara viu i alliberat de la pregunta, amb una pau i una serenitat infinites que inundaven tot el seu interior.

Però altre cop la por va paraitzar el suposat nou Edmon, el qual no es va poder moure d'allà on era. No va sortir a l'exterior sinó que es va tornar a aferrar a la seva antiga obsessió d'intentar obtenir, com fos, una resposta suficientment satisfactòria i consoladora de part del Vell Mestre i no de l'aquós i desconegut exterior, per molt infinit, vivificant i seductor que se li pogués presentar. Aleshores, el fosc samurai i el cadàver esblanqueït de l'antic Edmon van tornar a desaparèixer, i tot va tornar a ser com al principi.

L'Edmon tornava a esperar, pacientment, que li toqués el seu torn. I es va tornar a repetir la mateixa seqüència una vegada i una altra, com una roda imparable girant pendent avall, cada vegada a més velocitat. La llum blanca de l'estança, però, cada vegada era menys càlida i acollidora, la claror del defora cada vegada era més resplendent, la veu exterior sense articular era més seductora, la suor freda de l'Edmon més abundant, els seus peus i les seves cames més en contacte amb l'infinit, el seu obstinat foc interior més ardent. I el Vell Mestre? Impertorbable. I la seva resposta? Inamovible. Per què? Per què insistir-hi? La temuda mort que en realitat l'alliberava... La consegüent pau i harmonia inexpressables... La posterior inexcusable por al desconegut... L'aferrament... La pregunta que ressonava amb força una vegada i una altra... La pregunta... Per què? Per què...? ... Per què...?

Tot d'una l'Edmon es va despertar! Estava extenuat, xop de suor, amb els peus i les cames glaçades, en un llit que no era el seu: el nòrdic li havia caigut a terra i ell havia quedat mal embolicat amb només el prim llençol de sota, tot ben destravat. I al seu costat? Ningú! La Marta, la seva dona, no hi era. "Bufa! Ara em començo a situar...", va pensar l'Edmon. "Sóc a la casa pairal de la família de la Sara, on m'hi han convidat a passar el cap de setmana amb ells mentre la Marta és fora a Richmond, Virgínia..." Llavors, va intentar escalfar-se altre cop arraulit sota el nòrdic, però a les palpentes no havia aconseguit trobar el coixí per enlloc i sense coixí l'Edmon no sabia dormir. A més, de seguida es va adonar que tenia la gola ben seca. I la bufeta ben plena! Aquell diàleg quotidià sense paraules amb el seu cos l'ajudava a sentir-se viu i l'obligava a aterrar de les seves escalfades de cap. Així, doncs, va decidir llevar-se. Per sort va trobar les sabatilles al mateix lloc on recordava haver-les deixat el dia abans, malgrat que a falta de bata —se l'havia deixada a casa— continuà ben embolicat amb el

nòrdic. S'orientà com va poder, amb el llum apagat, cap a la porta de l'habitació tot intentant fer el mínim soroll possible, mentre el terra de fusta cruixia desconsideradament sota els seus peus. Després de passar pel lavabo del passadís, on aprofità per rehidratar-se abundantment, es va encaminar cap a la cuina, on es va preparar una infusió d'herbes variades ben calenta.

Va romandre una bona estona davant de la finestra de la cuina, talment com un fantasma nocturn, amb la tassa fumejant entre les mans, mentre l'anava bevent a petits xarrups. A fora encara era negra nit. A l'Edmon les cames encara li feien figa però de moment no tenia cap intenció de tornar-se a ficar al llit. S'havia ben desvetllat després d'un somni tan intens i trasbalsador com aquell i no tenia gens de ganes de continuar-lo. Així que va sentir-se prou refet del fred, va pensar que li aniria bé sortir a respirar l'aire net i reparador de fora. Al rebedor de la casa hi va trobar penjat el seu anorac de muntanya, el qual va intercanviar pel nòrdic que duia damunt del pijama d'ençà que s'havia llevat, i també es va poder calçar els seus mitjons gruixuts i les seves botes que havien quedat allà després de l'excursió que havien fet el dia anterior.

Feia una tardor encara prou suau en aquell entranyable poblet a cavall de les carenes del Cadí i del Moixeró, dellà els Pirineus. El cel, serè, era ben estrellat i un lleuger ventijol de llevant feia dansar les fulles dels arbres de tota la vall. A través del silenci especialment intens de la nit va arribar, de la llunyania, l'esgarip d'una òliba. Un segon esgarip, potser més agut, semblava que li responia. Aleshores l'Edmon es va estremir, potser per la fresca del defora, potser per l'agitació que li havia provocat el somni. Estava confós. Encara no l'havia pogut expressar amb paraules, tant sols en conservava el remolí d'intenses emocions de tota mena, i ben contradictòries entre elles, sense encara comprendre'n del tot la seva possible relació amb la realitat ni el seu possible significat, si és que en tenia cap! "Sóc viu, em sento viu, existeixo!", va pensar. "Com aquest arbre. Hola arbre!" A l'era de davant la casa s'alçava, majestuós, un gran om centenari. L'Edmon s'hi va acostar i, sense pensar-s'ho dos cops, s'hi va abraçar. I va restar així, abraçat, immòbil i en silenci una estona ben llarga. Allargava el ritme de la respiració i procurava deixar fluir la ment sense concentrar-se en cap pensament.

"Espero que no em vegi ningú, encara em prendrien per sonat...", pensà. Aleshores l'Edmon s'adonà que el ventijol havia amainat i un silenci infinit omplia amb tendresa tota la vall. Amb l'esguard posat cap a les muntanyes del davant, s'adonà que començava a despuntar la primera claror del dia. Badallà. I després d'estirar-se desacomplexadament va tornar cap al porxo de la casa. S'hi assegué. I

observà atentament, com si fos la primera vegada, tot el que succeïa durant l'albada... Fins que va sortir el sol.

— Bon dia, Edmon! Si que t'has llevat d'hora avui. Has dormit bé?

Era la Sara, que sortia a respirar, també, l'aire net i vivificant del matí, amb sabatilles, encara despentinada, tota radiant, mentre s'acabava d'ajustar el coll de la bata.

— Euh... bé, bé... —va mig respondre l'Edmon dubitatiu.

— Et veig una mica cansat. Però feliç, i amb cara de satisfacció —va afegir la Sara.

Aquesta observació li va agradar i el va acabar de tranquil·litzar, i l'incipient somriure del seu rostre se li va dibuixar de manera més evident.

— Sí, bé, és que he tingut un somni d'aquells que et deixen baldat per tot el dia. Bé, de fet, no sabia si qualificar-lo de malson o què...

— Ah, carai! —s'interessà la Sara.

Estava estudiant psicologia i des de sempre l'entusiasmaven aquell tipus de converses:

— I, més o menys, de què anava? Te'n recordes?

— Oh!, i tant! Si no me'l puc treure del cap...

L'Edmon li'n va fer cinc cèntims. A instàncies de la Sara, però, no es limità al relat dels fets i prou sinó que sobretot li va explicar com se sentia ell en cada situació.

— Quin somni més apassionant! Veure's morir en un somni... Quin terror! Però, un terror... simbòlic. Sí... Mira, Edmon, sembla ser que tots els somnis tenen un sentit, un missatge, però no pas com de vegades ens podem pensar. Són, senzillament, la manera que té el nostre subjecte inconscient de comunicar-se amb el nostre subjecte conscient. Per tant, els somnis no ens parlen, des de fora, del futur en un sentit premonitori ni res de tot això, sinó que ens parlen, des de dins, d'allò que ja ens ha passat o, a tot estirar, d'allò que ens està passant en aquells moments. Però com que la paraula no és pròpia del subjecte inconscient, aquest enlloc d'això parla amb imatges, olors, sentiments i emocions per tal de comunicar-se amb el subjecte conscient. Perquè "conscient" no vol dir necessàriament "despert", com "inconscient" tampoc vol dir "adormit". Això que has somniat ja ho has viscut!

Potser, de manera conscient t'ha passat desapercbut, o potser tu, d'alguna manera, ho has volgut "tapar", però no pas el teu subconscient. I és això el que t'està reclamant a través del somni: que "despertis" la teva consciència, que prenguis consciència d'això que de fet ja t'ha passat, que no ho bandegis més.

I afegí:

— Es pot saber què t'ha passat? Que t'amoïna tant fins a l'extrem de veure't morir? Això només ho pots dir tu per poder interpretar el significat del somni correctament...

— Bé, si és com dius, Sara, em sembla que tot encaixa —va confessar l'Edmon, pensatiu—. Euh... el que em passa és que actualment tinc un peu cada vegada més enfora de l'Església Catòlica, després de tants i tants anys de sentir-me'n part i d'estar-hi personalment compromès...! Encara hi exerceixo algunes responsabilitats, i hi conservo molt bones amistats. Però el bo del cas és que... estic començant a perdre la por a sortir a fora, a la intempèrie, amb un peu, o amb tots dos!, encara no ho sé ben bé del tot. El cas és que... d'una o altra manera sé que no puc continuar igual que com fins ara... que sinó m'estic enganyant a mi mateix... ho sé... ja ho sabia... ho sé de fa temps... però tinc molts dubtes i em costa molt decidir-me i fer el...

— Bon dia, matiners! —el bo d'en Bernat s'acabava de llevar—. I bon dia... noctàmbul! —va deixar anar a l'Edmon, mentre es rascava la barba amb un posat sorneguer.

— Bo... bon dia Bernat. Però... què vols dir amb això?

La Sara se li va acostar i, posant-se-li de puntetes, es van fer un petó de bon dia. Abraçats per la cintura, ella li va posar una mà al pit i també li va preguntar:

— I ara, Bernat, què és aquest posat tan misteriós? Què vols dir?

— És que tinc el son molt lleuger i aquesta nit t'he sentit com et llevaves —va dir, dirigint-se a l'Edmon—. Al cap d'una estona he sentit la porta de la casa i he sortit a esbrinar què passava —va afegir amb un gest detectivesc—. I res, Edmon, que no deixaràs de sorprendre'm! Ni de divertir-me!

La Sara es va girar cap a l'Edmon amb cara de sorpresa, amb un somriure càlid però inquisitiu.

— Euh... —l'Edmon no sabia què dir i, fent-se l'orni, va optar per fer veure que no sabia de què li parlaven.

— Ha! D'aquesta no te n'escaparàs pas! —va fer en Bernat—. Tu, un cristià convençut de naixement, d'un temps ençà tan aficionat a la meditació zen i a totes aquestes coses, i guaita!, ara te'm trobo ben arrapat a aquest om! —li va etzibar a l'Edmon.

I afegí:

— Què t'ha agafat? Tan dur se't fa passar un cap de setmana sense la Marta?

I esclafí a riure, amb una riallada ben sorollosa, de primer amb un deix de malícia, però que de seguida es va convertir en amical i que els va acabar contagiant a tots.

— Però això no és cap bajanada, Bernat —va dir la Sara—. Moltes persones s'abracen als arbres. És una manera molt bona de deixar fluir l'energia de la terra a través d'un mateix, per tal de fer-se u amb la natura, amb l'univers, amb tot...

Immediatament en Bernat es va mirar l'Edmon i l'om d'una altra manera, amb franca curiositat. Tot el que deia la Sara tenia el do de deixar en Bernat instantàniament embadalit. Llavors, ella, amb una subtil carícia li va cloure la boca, que li havia quedat entreoberta.

— Bé, jo no ho hauria dit amb aquestes paraules, però... sí, més o menys deu ser això —va admetre l'Edmon.

— No, si entre tu i la Sara, tan apassionada amb tot això que ella en diu la nova consciència i la nova espiritualitat, encara em fareu tornar mico! A veure si encara m'hauré de tornar a plantejar per què sóc ateu?

Durant uns instants van quedar tots tres intensament absorts en els seus respectius pensaments amb un lleu somrís als llavis. Mentrestant, un parell de mallerengues de cua blava havien arribat volant i s'havien posat dalt d'una branca baixa del vell om, piulant, saltironejant i fent acrobàcies, enjogassades, mentre les llargues ombres que projectaven els primers rajos del sol matinal dansaven entre les fulles al ritme dels seus refilets. Al cap d'una estona un sobtat per bé que lleuger cop de vent va fer caure un branquilló sec de més amunt que va interrompre les activitats de les atentes mallerengues blaves, les quals van emprendre el vol immediatament, era enllà. Aquella sobtada absència fou la que, finalment, acabà per fer aterrar als tres distrets amics de les seves respectives divagacions introspectives.

— Què us sembla si fem cafè i esmorzem? —va fer en Bernat, el primer en tornar a tocar de peus a terra de bell nou.

— Estupend! Som-hi! —li va respondre la Sara mentre es posava ja en camí.

— Ah!, això em recorda una vella història que explicava un antic professor que vaig tenir... —va dir l'Edmon—. Ja ho sabeu que recents estudis exegetics han demostrat que precisament el cafè era una de les begudes preferides de Jesús?

— I ara, què em dius, i com ho han pogut esbrinar això tan estrafolari?

— Perquè se'n queixava tot sovint als seus deixebles quan els deia: «I què en faré de vosaltres, homes de *poc-cafè*...!»

La riallada d'en Bernat va semblar un tro:

— Tu i els teus acudits! Així m'agrades, Edmon, ja tornes a ser el mateix de sempre!

I, agafant-lo per l'espatlla, van entrar altre cop a la casa darrera de la Sara, que ja estava llescant el pa i parant la taula per a tots. Però no, ja res tornaria a ser igual com abans.

Èdgar Planas i Cantí

Basat en fets reals de mitjans de novembre del 2008

Escrit a Barcelona, a primers de maig del 2009

Revisat a Bagà, a primers de maig del 2010

Alguns drets reservats, segons la llicència Creative Commons:
Reconeixement - Sense obres derivades 3.0

